

Chén Thuốc Đắng

Trên balcon của ngôi biệt thự tráng lệ hiện đại này, đối diện là bãi biển, biển chiều bao giờ cũng phẳng lặng, chút nắng vương vãi lên những đám mây rồi hắt xuống mặt biển, tạo nên một không khí bình yên, hiền hoà cho cảnh vật chung quanh, nhưng trong lòng hắn, là cả một sự trái ngược...

Đã bao năm, hắn không thôi ngời ngời nghĩ đến nàng, người con gái bội bạc, phá tan bao ước mơ đã đem hoa kết trái những tưởng mùa gặt hái đã gần kề... Nhưng cũng có thể chính nàng, hắn hay suy nghĩ về điều này, là động cơ chính để đẩy chiếc xe ù lì là hắn thức giấc. Và chiếc xe tưởng đã phế thải đó, hôm nay đã biến thành cỗ xe cực kỳ lộng lẫy, lộng lẫy và quý phái làm bao kẻ ao ước, thèm khát được ngồi lên, dù chỉ một lần...

Cơn gió biển chợt nổi lên, toả thơm ngát vị mặn mòi theo cơn gió... Trong chiếc ghế mây hình dáng cầu kỳ và rườm rà, hắn đung đưa, lắc lư theo từng cơn gió, thỉnh thoảng ngẩng đầu dõi ánh mắt xa xăm về phía biển..., trên tay, cây bút và quyển sách cũ kỹ...

...Em yêu dấu, trong tim anh vẫn chỉ có bóng dáng của em dù đã bao năm trôi qua, hình bóng ấy vẫn không nhạt nhòa, vẫn còn nguyên vẹn như ngày nào, anh không thể, hay anh không muốn bóng hình của ai đó chiếm ngự thay thế em, nên anh vẫn không lập gia đình, như em biết đấy, dù cách xa nhau, nhưng anh luôn dõi mắt theo những bước chân em, em hạnh phúc trong tay người hay chuốc lấy đắng cay,..., anh đều biết.

Anh cũng biết em hối hận vì đã bỏ rơi anh mà chấp nhận một cuộc hôn nhân đột ngột, vội vã... Em tin rằng lấy hẳn cuộc sống của em sẽ được đảm bảo hơn, vững chắc hơn,...Tiếc thay, chỉ vài năm sau, em đã phải ngậm đắng nuốt cay, em đã biết mình lầm lẫn, nhưng mọi sự đã trễ rồi, trễ quá rồi...

Dù em đã quên đi bao nhiêu lời hứa khi xưa, dù anh đã phải bật khóc vì đã không thể lôi kéo, đưa em về với thực tại: "sự lựa chọn ấy của em sẽ chẳng bao giờ đem đến cho em tình yêu và hạnh phúc". Em thấy đó! Nhưng dù thế nào đi nữa anh vẫn mãi yêu em bằng tình yêu nồng nàn nhất, chân thật nhất.

Anh đau đớn làm kẻ chiến bại, anh đã cắn chặt môi mình buổi tối hôm đó đến chảy máu, một chút oán hận, nhưng dù sao đi nữa anh cũng phải nhận mình là kẻ thua kém, anh hận mình không tài giỏi hơn, không chút hy vọng thành đạt hơn để em giữ vẹn câu chung thủy.

Nhưng thôi, âu cũng là do số phận và anh coi đây như là 1 kinh nghiệm: Muốn thành công thì phải cố gắng lên, phải can đảm hơn nữa, đừng trông chờ ở 1 phép nhiệm màu nào, "Hãy bước đi trên chính bàn chân của bạn" hay "Hãy tự giúp bạn trước, rồi trời sẽ giúp bạn sau", như châm ngôn của người phương Tây.

Một chút cay đắng, một chút chua chát, một tí mầm mống thù hận, tất cả chúng nó đã biến anh ngày hôm nay thành một người có địa vị, danh vọng. Anh đã mẫn nguyện với ý tưởng ngông cuồng ngày xưa: "phải trả thù cho bằng được, trả thù em, trả thù tất cả đàn bà, tất cả sẽ phải biến thành những con thiêu thân, những con thiêu thân ấy chúng sẽ nhảy bổ vào ánh sáng là anh, chúng sẽ giành nhau và chúng sẽ lẫn ra giẫy chết, vì mỗi một, vì hoá điên...". Như con ngựa chứng già hào phóng Johnny Halliday, trả thù Sylvie Vartan bằng cách, vài năm lại cưới một em bé tí trẻ đẹp, không một vết nhăn, chưa một tí "xuống cấp", như ngầm bảo: " Em thấy chưa, vợ anh luôn là trái táo căng mọng, không như em, sự trẻ đẹp gượng gạo, đầy giả tạo"...

Họ đã, đang và sẽ vây quanh anh, hòng tìm thấy ở anh một cái gậy đầu, mong anh chấp thuận một lời cầu xin... Những cạm bẫy đã giăng và sẽ giăng, mong bắt được anh: con quái vật hiếm lạ. Con thú ấy đã một

lần sập bẫy và nó không muốn bị thêm lần nào khác nữa.

Anh chỉ muốn những con thiêu thân ấy cũng phải chia sẻ cái đau của anh hôm xưa, để thấm và hiểu thế nào cái đau của kẻ bị tình phụ, thế thôi.

Không, chẳng bao giờ anh hèn hạ và tòi bại đến độ bán rẻ lương tâm để mua vui trên thân xác của những kẻ si mê mình, dù anh thù ghét đàn bà, thù ghét em đến tận xương tủy, anh vẫn không có can đảm để hãm hại kẻ khác, với mục đích để thỏa mãn thú tính như những kẻ bỉ ổi vẫn làm...

Như em đã thấy, anh đã, vẫn và sẽ giúp đỡ em mỗi khi em cần, không suy nghĩ, không điều kiện nhưng chỉ trong giới hạn của một tình bạn, để gánh nặng của em bớt nhọc nhằn, bên cạnh anh chồng, luôn say khướt mỗi tối trở về nhà, cùng đàn con nheo nhóc, thiếu thốn...

Em chỉ biết mù mờ rằng anh đang ở bên Mỹ, cuộc sống rất khá giả, không vợ không con... Những trao đổi chỉ bằng phương tiện hiện đại, nhanh gọn, an toàn và bí mật : email, với lý lịch hoàn toàn giả.

Em có đề nghị với anh sự xum họp, nhưng anh không thể, ít ra là vào lúc này, anh không chấp nhận việc em muốn đệ đơn xin ly dị, anh không muốn mình là kẻ phá vỡ gia đình của kẻ khác, dù chính kẻ đó đã ngang nhiên và nhẫn tâm cướp đi người yêu của mình.

Cơn thịnh nộ điên cuồng lại trỗi dậy: Anh phải trở về, trở về để được nhìn thấy em, phải, anh muốn thấy tận mắt nhìn thấy em cắn chặt môi mình đến chảy máu, cũng phải đau như cái đau của anh năm xưa...

Thật chẳng có một sự tình cờ nào mà anh lại mua cái Villa này, cái Villa nằm gần nhà em. Tông tích của chủ nhân mới đó, thật bí ẩn, người mà em hằng mong muốn biết mặt, cũng như bao người hàng xóm chung quanh, họ khào kháo nhau :

"-nghe đâu là của một Việt kiều Mỹ, chủ của cơ sở X, cơ sở hiện đại với hơn ngàn nhân công ở Sài Gòn..."

Những tiệc tùng hằng tuần vào tối thứ bảy, những chiếc xe hơi bóng lưỡng, toàn là thứ "xịn", nối đuôi nhau vào sân và lũ lượt kéo nhau ra về khi đêm đã thật khuya....

Cái thứ bảy anh ghét cay ghét đắng kể từ cái ngày ấy. Tiếng va chạm của ly champagne xen lẫn tiếng nói cười, trong buổi tiệc nào cũng thật giống nhau. Những lời cầu chúc trăm năm hạnh phúc trong bữa tiệc cưới của em năm xưa , hay tiệc trả thù của anh hôm nay, những câu chúc tụng giả dối của những con thiêu thân (và của anh). Bên cạnh những cô gái trẻ đẹp, xinh tươi và sang trọng, anh nhếch môi tự mãn với ước vọng điên rồ năm xưa nay đã trở thành hiện thực.

.....

Anh nhớ, anh đã nói với em rằng, chúng ta chỉ có thể thành vợ chồng một khi em trở thành goá phụ, lúc đó, anh sẽ sẵn sàng đi tiếp cùng em nốt quãng đời còn lại. Anh xin hứa và anh sẽ giữ lời...

Hoathan 07/05